

ВЪЛШЕБНИЯТ ЧОВЕК

Явор Гърдев

Даниела прелетя през този свят безшумно, с ненатрапчивата лекота на фея. В погледа ѝ светеше опитът на човек, живял хилядолетия и събрал непосилно много мъдрост. Говореше най-малко, а знаеше за живота най-много. От очите ѝ със смирена тъга и ведра благодат надничаше едва ли не цялото знание. Пословичната ѝ скромност, одухотворената ѝ деликатност, стоическото ѝ търпение и тихата ѝ увереност я превръщаха в почти незабележима, но незаменима опора. Тя беше човек с неизчерпаема щедрост и ненакърнимо достойнство. Беше най-сигурният спътник в изпитанията и чудотворен изцерител на суетата ни. Създаваше красота леко, нежно и естествено. С много внимание и сякаш без усилие. Даниела беше всичко, от което имахме нужда, за да не се самозабравяме. Тя беше вълшебен човек. Отлетя, но остана.